

PŘEDSTAVUJEME HOSTY BIOSLAVNOSTÍ 2012 VE STARÉM MĚSTĚ

Phillip Schenker z ASRB peče z biomouky a cítí, že skepte k BIO je u nás více než ve Švýcarsku

ŽHAVÁ MUZIKA JAKO SKRUMÁŽ STYLŮ

Vsadil bych se, že budou nejroztodivnější kapelou, jaká kdy na Bioslavnostech hrála. Jeden recenzent o jejich stylu napsal: „Jako by dixieland narazil do balkánské dechovky a společně doputovaly do Česka. Ovšem s oklikou přes Čínu. A tahle transkulturní skrumáž je sakra zábavná.“ A tedy „sakra“ důvod i pro nás poodhalit už nyní letošním návštěvníkům svátku biopotravin ve „Staráku“ aspoň něco ze zákulisí skupiny, hudebního i myšlenkového – s jedním z jejich frontmenů a klarinetistou Švýcarem PHILIPPEM SCHENKEREM.

Jak to přijde, že se dá dohromady tak různorodá parta muzikantů odlišných národností, náboženského i politického směřování?

To začalo představením Tanec přes plot režisérky divadla Archa Jany Svobodové. Ta pozvala kapelníka Mika Romanyszyna. Měli jsme jako herci a hudebníci pět písniček mezi scénami. Postupně došlo k dohodě, že by to tím nemuselo skončit. Zkoušeli jsme, udělali jsme více písní a z nich CD s názvem SPAS. Účastnili jsme se festivalů, i velmi renomovaných, též jsme hráli na Slovensku v Německu, v Holandsku.

Hrajete už pátým rokem. Říkáte už svému stylu nějak sami pro sebe?

Označování stylů je vždycky těžké. Mně se ale líbí, že máme takový základ mezi Balkánem a jazzem. Ale k tomu ještě každý muzikant přináší své hudební elementy i texty – a mně právě baví způsob, jakým z toho pak

náš kapelník míchá tu výslednou hudební montáž. Ta je pak tu blíže arménské, tu kurdské, tu čínské muzice, podle toho, co kdo přinesl. Já k tomu třeba udělám melodie zpěvů nebo občas text a dám tak něco ze sebe. Sám se vedle tohoto souboru ale věnuju i jinému typu muziky, takovému – řekněme – postpunku ve skupině The Ritchie Success. Baví mě totiž být aktivní v různých hudebních směrech. Jsem ale hlavně herec vyhledávající právě různé formy propojení hudby a divadla.

Zastavme se telegrafickou charakteristikou u dosavadních projektů kapely...

CD SPAS? Jak jsem již řekl, to bylo postaveno právě na propojení nezvykle různých stylů a žánrů. Jedna písnička je třeba mix rapu a původně amerického šlágru, avšak převzatého Čiňany, navíc kombinovaného s rapováním naší čínské zpěvačky Lu o svém životě v Praze. Takže se tu mísí nejen různé

Z webu skupiny – www.asrb.cz: Allstar Refjúdži Band je jedinečným hudebně divadelním projektem s výrazným sociálním přesahem. Jeho posláním je skrze hudební a divadelní produkci otevírat témata spojená s migrací a ukazovat možnosti řešení sociálních problémů. Hudebníci jsou zčásti imigranti, kteří chtěli nebo museli se vzdát své vlasti a zčásti hudebníci z různých koutů Česka. Skupina má svůj domov v Divadle Archa.

„Na začátku jsme měli ve skupině pelmel žánrů: kurdský folk a pop, akordeon východoevropského stylu, čínskou operní a popovou hudbu, reggae a rock, švýcarské nápevky z hor a kabaretů, jazz a muziku současnou, experimentální i cirkusovou. Nenašli jsme jediný styl, který by nás sjednotil, což vytvořilo ideální situaci pro vývoj vlastní originální muziky,“ popisuje ASRB kapelník Michael Romanyszyn.

styly, ale i časy. V tomto duchu je odvážně pojata celé CD.

Karaoke?

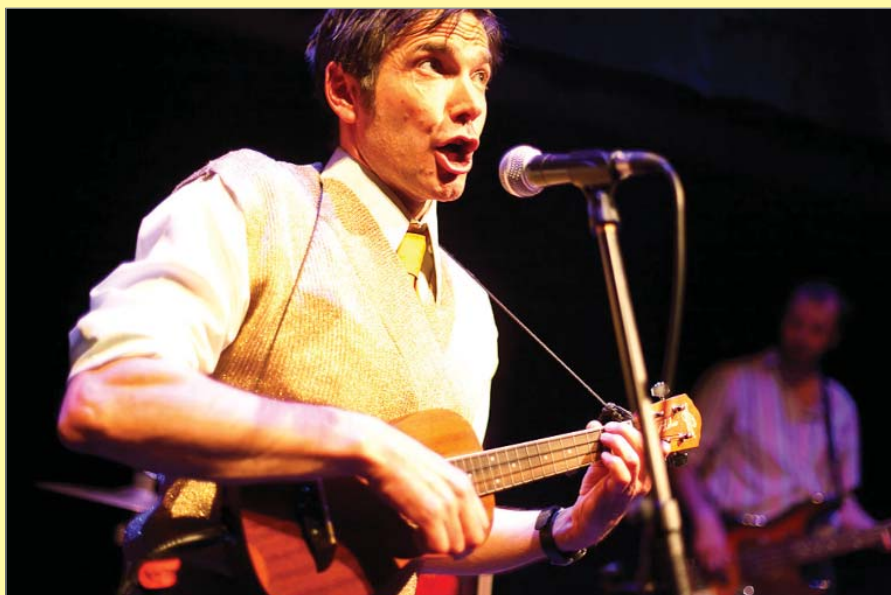
To byl jen pracovní titul cedéčka, na němž pracujeme, a které se bude jmenovat provokativně „Kdo žere psy...“ – u vás na koncertě už z něho chceme hrát. To proto, že ta otázka skoro ve všech zemích symbolizuje kritiku tamních cizinců s jinými zvyky a praktikami. Přímo se tak jmenuje i jedna píseň – právě o jídle. O tom, že hlad mají všichni, ale chutě a tedy i životní styl jsou rozdílné.

Účinkování v uprchlických táborech?

To je projekt divadla Archa a Jany Svobodové. Dlouhodobě spolupracují s imigranty a pořádají představení i workshopy v těchto táborech. Tam i poznala některé muzikanty a pracovala s nimi dále a dávala jim příležitost i ve svých divadelních projektech. Někteří teď jsou členy našeho bandu.

Sólo pro Lu?

To je samostatný projekt režisérky Jany Svobodové a naší čínské zpěvačky Jing Lu. V Praze sice už žije 15 let, ale toto je její umělecky zpracovaný pohled i na její dětství

v Číně atd. Zpívá i tancuje, využívá i čínské tradiční umělecké disciplíny.

Pestrost záběru kapely dále nechme jako překvapení pro návštěvníky Bioslavností. Došli jste se však s kolegy muzikanty už spočetně někdy na téma BIO?

V bandu se o BIO nebavíme, ale právě o těch různých způsobech stravy ano. Velmi a s vtipem tu vyniká naše zpěvačka Lu, která jako každý správný Číňan dobře zná, jak je které jídlo a pití zdravé a co pomůže na které neduhy, v tom nám vždy radí. O BIO to jistě není, ale o zdravých potravinách ano.

Vy jako Švýcar ale jistě ze své země, která je v tomto oboru velmocí, nějakou přímou zkušenost s biopotravinami asi máte...

Samozřejmě. Když jsem studoval, bývalo ve Švýcarsku, v Německu i Nizozemsku, kde jsem žil, BIO velmi drahé. V posledních letech u nás každého těší, že bioprodukty už nejsou v supermarketech tak výrazně dražší oproti konvenčním produktům. Čemuž asi pomohly dotace ekofarmářům i fakt, že řetězce, kupující větší množství, mohou už jít níže s cenami. Jak stav sleduji zde, tady ještě převládá nabídka malých farem a větší odchody specializované na BIO tu nejsou. To je asi hlavní rozdíl v mé a vaší zemi, u nás si proto biopotraviny širší veřejnost dopřává daleko víc.

Myslíte, že jsou u vás biopotraviny i kvalitnější?

Tady vnímejme, co vše je kvalita. Koupíte-li přímo od farmářů, což je i zážitek, protože víte od koho potraviny berete, zvláště když s ním navážete osobní vztah a podíváte se i na jeho hospodářství, získáte jako bonus i jakousi další nezměřitelnou kvalitu jídla. Taky jsem některé farmy navštívil. Toto je, řekl bych, u nás rozšířenější, a tedy této kvality biopotravin je možná u nás více. A ona pak dokonce vyvolává tlak i na farmáře, kteří nehospodář BIO. Snaží se pak prezentovat také přímo lidem, chodí za nimi, zvou je, pečou, dávají jim ochutnat... A to je dobře.

Potkal jste se někde i s kritickými kauzami, kolem BIO? Případně s onou, v českých médiích téměř lačnou, chutí nacytat při něčem nekalém biopodniku a podrýt důvěru lidí v tyto – přece tak podezřele příkladné! – bioprodukty?

Chápu, tato skepse je u nás asi opravdu menší, než tady v Česku. Zde je cítit, že jsou předsudky mnohých lidí větší. Ale už i u nás jsem v člancích – zejména s oblibou to dělají pravicová média – zaznamenal velmi umanutou snahu poukazovat u bioproduktů třeba na jakousi bakterii, která tam být nemá apod. Ale celková akceptace BIO u veřejnosti je ve Švýcarsku větší.

Využil jste už sám některý z bioproduktů hostitelské firmy Bioslavností společnosti PRO-BIO, známé především sortimentem mouky a vůbec tzv. suchou produkcí?

Asi ano, biomouku na pečení občas doma používáme, ale hlavně kvůli tomu, že nám to pak chutná víc. Byť, přiznám, že já nezkoumám, kdo jí vyrobil. Ale máme rádi celozrnné koláče či chleba, když už si pečeme. Bioproduktů doma užíváme víc, sice jako trochu luxus, ale když nám to chutná, tak si biokvalitu dopřejeme.

A nač z oboru BIO byste rád slyšel odpověď od jejího ředitele?

No zejména – co chce dělat či co je třeba dělat víc pro to, aby se prolomila ona skepse části veřejnosti. Jak lidem více a lépe vysvětlit, v čem je ta další výhoda biopotravin: nejde přece jen o ten produkt a o lidské zdraví, tady jde taky o formu zemědělství, které je dlouhodobě nosnější, odpovědnější a celou jeho udržitelnou filosofii. To tak často neslyším. Na to jako by ani lidé neslyšeli, ale musí to slyšet stále znovu. A mělo by to být asi i lépe a z více úst vysvětlováno...

KAREL MERHAUT
FOTO: archiv ASRB

